

Poemes seleccionat per l'activitat
Buidor plena, poema gràvid en la celebració de
l'any Felícia Fuster a càrrec de Big Mama Montse
el dijous 16/12 a la Biblioteca Barceloneta

UNA CANÇÓ PER A NINGÚ
I TRENTA DIÀLEGS INÚTILS
(1984)

CANÇÓ PER A NINGÚ

No ploris al matí
per un sol de disfressa,
no ploris en la nit
si la lluna et clivella,
que en el cor sempre hi ha
grana per a una altra herba.

No ploris al matí
quan plogui la tristesa,
obre't de dalt a baix
igual que una finestra
i deixa passar el vent,
el vent que tot ho asseca.

No ploris al matí
ni amb el mar ni amb els vespres
que et canten mur endins
els teus murs sense reixes.
Si plores un sol cop,
després ploraràs sempre.

No ploris al matí,
la vida és una festa
per on et cal anar
amb vestit de diumenge,
el cor arreberat
dins d'una fortalesa.

I si un dia hi vas nu
o amb regust de setembre,
en tornaràs plorant
de matí, tarda i vespre.
No ploris al matí
ni a la nit, ni ja cendra.

**UNA CANÇÓ PER A NINGÚ
I TRENTA DIÀLEGS INÚTILS
(1984)**

Sense edat ni raó,
només amb un delit
prou llarg per arribar-me
a totes les ferides que em serveixen
de brúixola, intento caminar.
Els camins són rodons i no m'avancen
i l'Estrella Polar ja no sap més
-com una llàntia inútil
en quin punt cardinal voldrà cremar-me.
Igual que uns orfes blaus, a tu i a mi,
se'ns menjarà la lluna amb la rialla,
tallant-nos en la nit. Ombra de l'ombra,
no ressuscitarem
perquè ningú no arribarà
amb la llanterna de la veu
per a cridar-nos.

**AQUELLES CORDES DEL VENT
(1987)**

LLIRI AVALL

Camino, liri
avall, per la pujada
d'un fus horari.
Per la terra sencera
no trobo la sortida.

VIDRE

Si un dia em trenco
entre els teus dits de
sofre, deixa que em fongui
tot invocant la lluna
perquè el sol m'afegeixi.

**AQUELLES CORDES DEL VENT
(1987)**

SOLAMENT

Tot en sordina.

Que de pressa s'entela
el cor immòbil.

Amb l'abrigall de volves
s'adorm. La nit el punxa.

**AQUELLES CORDES DEL VENT
(1987)**

NO EM DESPULLEU

Abans
que el gran compàs no em paralizzi
amb la geometria de la mort
no em despulleu.
No em despulleu del temps
ni d'aquells mots
que, fins gebrats, jo feia càlids.
Sé que el meu cant
avui
no arribarà
ni a les òrbites baixes
i el món em pesarà. Tant és.
Deixeu-me.
Deixeu-me el formigueig
d'aquest cap ple de festa
i les ales dels ponts. Deixeu-me blanca,
calç apagada, encesa, poca cosa, no,
res,
amb els peus nus.
Sé caminar descalça. I més.
I encara sé:
només el que s'esborra
té importància.

I ENCARA (1987)

I
quan darrere el temps se'ns
obre el record
dins el llibre antic
que ens llegeix el cor
no sabem si anem
no sabem si anem
ni si hem de tornar
quan darrere els mots no
sabem què hi ha

i
quan darrere el mots
vivim de punyals
se'ns giren els peus
i ens tornem de sal
no sabem si anem
no sabem si anem
ni si hem de tornar
quan darrere el vent
no sabem què hi ha

i
quan darrere el vent
nafraga el demà
quan darrere el front
tot és huracà
no sabem si anem
no sabem si anem
ni si hem de tornar
quan darrere el llamp no
sabem què hi ha

i
quan darrere el llamp el
toc d'una mà
ens calma la pell
del cel tatuat
no sabem si anem
no sabem si anem
ni si hem de tornar
quan darrere el fum
no sabem què hi ha

i
quan darrere el fum
hi ha l'alba d'un far
i un xiscle d'amor
i el foc que ens refà
no sabem si anem
no sabem si anem
ni si hem de tornar
quan darrere el temps no
sabem què hi ha

**PASSAREL·LES / MOSAÏQUES
(1992)**

JA SÓC

Amb quina ratlla

demà faré camí amb quin defici sabré

temptar la sang i també l'aigua Perquè tu

em sentis

ja sóc

ja em percudeix la pluja

**VERSIÓ ORIGINAL
(1996)**

XII

Aquest defici

em ve del fet que he perdut el

do de caminar

amb el cor a les passes

Com gosaré posar mai

més cap peu futur

damunt de tanta terra trasbalsada

VERSIÓ ORIGINAL
(1996)

XXX

És que
No demanaré res
Només desitjo la incertesa del viure
per veure sempre el sol ixent
l'or de Neptú Per contemplar Venus
naixent de l'aigua
el pes dels primers passos
Només demano
que no em girin els ulls gorg dins d'un gorg i
me'ls apaguin
davant dels enderrocks
fars entel.lats d'un vell cotxe en desfeta
davant de les pinzellades mòbils -tinta
xinesa- de tants corbs
que volten per endur-se'n
la riuada
de les despulles que
encara
enmig del fum fumegen
entre les ombres tèbies
de les pedres

VERSIÓ ORIGINAL
(1996)

v

No

Ara no em ve

ni d'Amic ni d'Amat

Em ve del foc

no encès per cremar marges

ni fulles

ni cap llençol record que esclarissa Em ve

del món de poca cosa del que ens

soterren amb desfets de saliva amb els

tentacles mil.lenaris

de les sèpies de ferro

del tro que fan etern

de l'amargor dels homes provisoris

esquarterant futurs

destruïnt el projecte

**SORRA DE TEMPS
ABSENT (1998)**

SEMPRE TORNAR

Anar

Sempre tornar

Ferro amb el vent Rosa

forjada

Sílex

Quietud de la veu i no

cendra Mel

esculpida

Flor Rosa d'enllà

d'enllà de

rosa

**POSTALS NO ESCRITES
(2001)**

Pesen les gerres I buides

també pesen Pesen els

cranis

Com es desitja

la fam El vell suplici de

la set nova

VERSIÓ ORIGINAL
(1996)

XXIX

No és per

És
per poder oblidar els murs
caiguts
apedaçats per ombres destres
Per no fer de l'oblit
el pany massa greixat de la tragèdia
de tanta fam
d'aire i de llum I
de tanta closca buida

És
perquè s'alci quasi fins al desordre el
crit de dir mai més
als mil punts ordinals de les vides vençudes I dins
la terra creixi
el cristall on tots poguem mirar-nos
i riure tots amb tots transparents fets de
música
arpes de cors i no boques cosides
amb xerricar de dents massa despertes
Feres potser si aixó ha de ser
però de circ per joc
Mai més hienes salvatges

POESIA JAPONESA CONTEMPORÀNIA
(1988)
TRADUCCIÓ DE FELÍCIA FUSTER I NAOYUKI SAWADA

ADÉU
(YOSHINO HIROSHI)

Quan vaig llençar el plat trencat,
dos trossos van xocar lleugerament;
amb una veu clara
es van fer el gest de l'adéu.

L'adéu per als ulls tristos,
per l'orella clara,
l'he sentit profundament
sense esperar-m'ho.

Era un plat qualsevol.
Era un plat no gens bonic,
on nedava un salmó.

Era certament un plat qualsevol i, tot i això,
el gest de l'adéu a si mateix
devia ser important.

La seva fragilitat
devia ser el seu turment.

Era un instrument qualsevol i, tot i això, el
plat es va fer el gest de l'adéu a si mateix.
També va voler que sentís
ben clar aquest adéu.
Adéu!